

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Z. V.**, zastoupený advokátem Mgr. Michalem Pavlasem, Na Sadech 4/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2023, čj. MZP/2023/510/694, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, čj. 17 A 104/2023-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Popis věci

[1] Česká inspekce životního prostředí rozhodnutím ze dne 27. 2. 2023 shledala žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Přestupku se žalobce dopustil tím, že v kontrolovaném období od 1. 1. 2020 do 27. 4. 2022 nakládal s povrchovými vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona bez povolení k nakládání s vodami, a to tak, že z rekreačního zařízení „*Penzion Klostermann*“, Nové Hutě 91, vypouštěl bez povolení odpadní vody přes tříkomorový septik do vod povrchových, tj. do otevřeného melioračního příkopu, dále do otevřené meliorační stoky a odtud do Vydřího potoka. Za přestupek byla žalobci podle § 125a odst. 3 vodního zákona uložena pokuta ve výši 260 000 Kč.

[2] Žalobce se bránil odvoláním u Ministerstva životního prostředí, to však jeho odvolání zamítlo a potvrdilo rozhodnutí inspekce.

[3] Neúspěšně se žalobce bránil i u městského soudu. Městský soud konstatoval, že postup inspekce byl v souladu se zákonem, žalobce je za daný přestupek odpovědný, správně byla zjištěna minimální doba trvání přestupku a soud neshledal důvod ani k moderaci uloženého správního trestu.

II. Popis Shrnutí podstaty kasační stížnosti a vyjádření účastníků řízení

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které do značné míry opakuje žalobní námitky uplatněné u městského soudu.

[5] Stěžovatel namítá vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Má za to, že a) inspekce neprokázala nedovolené vypouštění odpadních vod právě v období od 1. 1. 2020 do 27. 4. 2022; b) tvrzený objem vypuštěných odpadních vod 687 m³ byl zjištěn nesprávně; c) inspekce neprokázala jakékoliv vypouštění odpadních vod, respektive odběr vzorku byl pořízen procesně nepřipustným způsobem; d) soud provedl listinný důkaz, aniž nařídil jednání. Stěžovatel dále poukazuje na to, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) e) odpovědnosti stěžovatele za přestupek a f) nepřiměřenosti a likvidační povahy uložené pokuty.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením městského soudu a dodává následující. Při kontrole konané dne 27. 4. 2022 bylo zjištěno, že „*odpadní vody jsou vypouštěny do původního tříkomorového septiku, který byl pravděpodobně změněn na jímku odpadních vod, kdy o vyvážení této jímky se stará p. P.*“. Při této kontrole tedy nebylo zjištěno nic o tom, že by k tomuto dni (ani kdykoliv předtím) byly nedovoleně vypouštěny odpadní vody do vod povrchových, neboť při kontrole dne 27. 4. 2022 nebyl jakýkoliv odtok odpadních vod do vod pozemních vůbec kontrolován. Ke dni 27. 4. 2022 přitom nemohla být jímka kvůli dříve provedenému odvozu v žádném případě zaplněna a jakýkoliv únik odpadní vody tak nemohl být zjištěn. Vypouštění odpadních vod mohlo být snad zjištěno až při kontrole dne 12. 5. 2022, kdy byl údajně odebrán vzorek odpadní vody. Stěžovatel však nebyl ke kontrole ani přizván, a odběr tak byl pořízen procesně nepřipustným způsobem. Při této kontrole bylo navíc údajně zjištěno, že na pozemku parc. č. 701/2 a 701/3 se nevyskytuje jímka, nýbrž tříkomorový septik. I kdyby však proběhla kontrola konaná dne 12. 5. 2022 řádně a v souladu s právními předpisy, svědčilo by její zjištění jen o tom, že k nedovolenému vypouštění došlo pouze tento konkrétní den, a nikoliv v období od 1. 1. 2020 do 27. 4. 2022.

[7] Stěžovatel v řízení před městským soudem poukazoval na to, že k celé řadě vývozů odpadních vod neexistují faktury, byť byly řádně provedeny, popř. se faktury nepodařilo dohledat. Správní orgán přitom vycházel jenom z faktur, které mu poskytl starosta obce, a ten si samozřejmě nemůže pamatovat všechny konkrétní vývozy. Za tím účelem navrhl stěžovatel výslech všech osob, které vypouštěly (ať již dříve či nyní) odpadní vody do dané jímky a které mají informace o vyvážení odpadních vod. Kdyby soud důkazy provedl, zjistil by, že jímka byla ve skutečnosti vyvážena v mnohem větším rozsahu, než jak plyne z faktur a výkazů práce. Městský soud však tyto výsledky neprovedl s ohledem na nadbytečnost, i když současně konstatoval, že stěžovatel pravidelné vyvážení jímky neprokázal. V uvedeném postupu soudu spatřuje stěžovatel jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud upřel stěžovateli možnost svá tvrzení o pravidelném vyvážení

pokračování

jímky prokázat a neprokázání tohoto tvrzení mu současně přičetl k tíži, čímž zasáhl i do práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[8] Stěžovatel zdůrazňuje, že jej není možné sankcionovat za přestupek podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona kvůli tomu, že není schopen prokázat každé vyvezení septiku svědčící o řádném plnění všech zákonných povinností (navíc když jej vyváželo více subjektů), neboť samozřejmě platí, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu (i ve prospěch stěžovatele) měl správní orgán.

[9] Podle stěžovatele městský soud jen označil námitky stěžovatele jako účelové, nebo je přešel s tím, že stěžovatel neprokázal, že by odpadní vody neprodukoval (zejména v období pandemie covidu-19).

[10] Stěžovatel ve své žalobě upozorňoval na to, že objem odpadních vod, se kterým se na základě zjištění inspekce ztotožnil i žalovaný, byl určen za pomoci § 125a odst. 7 vodního zákona a směrných čísel roční spotřeby vody dle příslušné vyhlášky, na základě čehož inspekce dospěla k hodnotě spotřeby vody 709 m³, od které odečetla 22 m³, na jejímž odvozu se stěžovatel finančně podílel. Uvedenou úvahu mírně korigoval žalovaný, nicméně i on konstatoval, že „*inspekce uzavřela a odvolací orgán má za prokázané, že v kontrolovaném období p. V. nezajistil likvidaci cca 687 m³ odpadních vod*“. Tento závěr je však nesprávný. Stěžovatel je totiž přesvědčen o tom, že objem odpadních vod není možno takto stanovit, neboť to vodní zákon připouští ve svém § 125a odst. 7 jen ve vztahu k odběru vod a analogii v neprospěch pachatele zásady správního trestání zapovídají.

[11] Dále stěžovatel namítá, že ke kontrole konané dne 12. 5. 2022, kdy byl údajně odebrán vzorek odpadní vody, nebyl jakožto kontrolovaná osoba vůbec přizván a vzorek byl odebrán bez jeho vědomí. Je lhostejné, že stěžovatel byl dle protokolu o kontrole požádán o otevření přítoku vody: podstatné totiž je, že nebyl přítomen samotnému odběru vzorku, aby si mohl ověřit jeho správné provedení odběru. Inspekce stěžovatele ani neupozornila na to, že vzorek bude odebírán, čehož by se samozřejmě chtěl účastnit.

[12] Stěžovatel má také za to, že městský soud provedl k důkazu daňové přiznání za rok 2022, ač ve věci nenařídil jednání. V odst. 25 totiž soud uvedl: „*V rámci soudního řízení žalobce předložil daňové přiznání za rok 2022, dle kterého činil jeho hospodářský výsledek v roce 2022 částku 98 490 Kč.*“ Takový postup soudu může mít vliv na zákonost jeho rozhodnutí.

[13] Stěžovatel za přestupek nemůže odpovídat i proto, že odpadní vody byly údajně vypouštěny dne 12. 5. 2022 (tedy po sankcionovaném období) z jímky, ke které nemá stěžovatel žádný vztah. Stěžovatel totiž není vlastníkem jímky ani jejím provozovatelem. Městský soud však neshledal tuto námitku důvodnou: projednávaný přestupek podle něj spáchá osoba, která s vodami prokazatelně nakládá, neboť ta má nejbližší vztah k nemovitosti, která je zdrojem odpadních vod. S tímto právním posouzením stěžovatel nesouhlasí a poukazuje na to, že se soud odchýlil od judikatury NSS (viz rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2012, čj. 7 As 110/2011-59, č. 2687/2012 Sb. NSS). Jakákoliv odpovědnost stěžovatele za projednávaný přestupek je vyloučena i s odkazem na důvody obsažené v rozsudku NSS ze dne 25. 4. 2018, čj. 6 As 406/2017-30, ve kterém se soud zabýval aplikací závěrů plynoucích z rozsudku čj. 7 As 110/2011-59 na odběr vody bez povolení. Ač v tomto

případě shledal i NSS odpovědnost nájemce za nedovolený odběr vody, formuloval výjimku, kdy by nebylo možné odpovědnost nájemce za nedovolený odběr shledat.

[14] Poslední námitka stěžovatele se týkala nepřiměřenosti a likvidační povahy uložené pokuty. Stěžovatel je totiž pevně přesvědčen o tom, že své osobní a majetkové poměry prokázal v takovém rozsahu, aby soud mohl posoudit charakter uložené pokuty, neboť disponoval daňovými přiznáními za tři roky, důkazem o tom, že stěžovatel nevlastní žádnou nemovitost (což soud ani nevzal v úvahu), a dále údajem o tom, že má vyživovací povinnost ke svým dvěma synům (oba nar. 18. 8. 2010). Soud se proto evidentně odchýlil od usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, 2092/2010 Sb. NSS, neboť je nepochybné, že povinností správních orgánů (a následně soudu) bylo přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům, jelikož z doložených důkazů a tvrzení stěžovatele bylo zřejmé, že uložená pokuta může mít likvidační charakter. Stěžovatel uzavřel, že minimálně podmínky pro soudní moderaci pokuty byly v tomto případě splněny.

[15] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl, aby NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Právní hodnocení

[16] Kasační stížnost **není důvodná**.

[17] Předně je nutno zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. NSS je tak až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto obsah kasačních námitek a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Kasační stížnost je přitom opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení NSS ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[18] NSS nepřehlédl, že námitky, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, jsou povětšinou jen jinými slovy opětovně vznesené žalobní námitky, resp. jde o námitky, které směřují jen proti rozhodnutím a postupům správních orgánů. NSS předesílá, že argumenty stěžovatele posoudil podrobně a správně již městský soud v napadeném rozsudku. NSS se s jeho závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje (neboť smyslem kasačního přezkumu není znovu opakovat závěry napadeného rozsudku, jestliže s nimi kasační soud souhlasí).

Neprokázaní vypouštění odpadních vod a jejich objem

[19] Stěžovatel stejnou námitku jako v kasační stížnosti vznesl již v žalobě a NSS se ztotožňuje se závěrem městského soudu. Stanovení období, ve kterém byly nedovoleně vypouštěny odpadní vody, pak vychází z protokolu o kontrole ze dne 27. 4. 2022, jak stěžovateli vysvětlil městský soud. V dodatku k protokolu o kontrole je pak popsáno, jak

pokračování

nedovolené vypouštění odpadních vod probíhalo (viz č. l. 8 spisu inspekce) po dobu kontrolovaného období. NSS nemůže přisvědčit stěžovateli, že bylo prokázáno vypouštění odpadních vod pouze dne 12. 5. 2022. V tento den byl pouze při místním šetření přesně popsán mechanismus vypouštění odpadních vod. Ze zprávy o kontrole, resp. jejího dodatku jasně vyplývá, že stěžovatel v kontrolovaném období ubytovával hosty ve svém penzionu, tedy zde odpadní vody musely vznikat. Doložené faktury o vývozu těchto odpadních vod pokrývají jen minimální část z množství, které muselo být vyprodukováno (viz bod 18 a 20 napadeného rozsudku). Inspekce prokázala, že odpadní vody byly svedeny přes tříkomorový odpadní septik přes revizní šachtu a potrubím svedeny do otevřeného melioračního příkopu a dále do Vydřího potoka (viz např. podrobná foto- a videodokumentace založená ve správním spisu). Z toho inspekce logicky uzavřela, že pokud nemá stěžovatel důkazy o tom, že jím vyprodukovaná odpadní voda byla vyvážena, pak musely tyto odpadní vody být vypouštěny do Vydřího potoka popsaným způsobem.

[20] Vzhledem k tomu, že inspekce při výpočtu množství vypouštěných odpadních vod vycházela z faktických počtů ubytovaných hostů, byl tak implicitně zohledněn i provoz během pandemie covidu-19 (viz dodatek ke kontrole, č. l. 8 spisu inspekce). Nadto městský soud v bodě 18 napadeného rozsudku příhodně poznamenal, že ani v období, kdy nebyli v penzionu ubytovávaní hosté, nebylo možné vyloučit vznik odpadních vod např. v důsledku správy a údržby penzionu.

[21] Přestupek podle § 125a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona spočívá ve vypouštění odpadních vod do vod povrchových bez povolení. Stěžovateli toto povolení po celé kontrolované období vydáno nebylo, přitom je nepochybné, že při provozu penzionu vznikaly odpadní vody a inspekce řádně prokázala, jakým způsobem. V tomto smyslu nebyly relevantní návrhy na výslech dalších osob, které byly shledány vinnými z totožného přestupku jako stěžovatel – k důvodům neprovedení tohoto důkazu se městský soud vyjádřil v bodě 19 svého rozsudku. To se týká i navrženého výslechu jednatele společnosti, která měla zajišťovat pravidelné vyvážení septiku, neboť z podkladů obsažených ve správním spisu je zřejmé, že ne všechny vývozy odpadních vod uvedená společnost zajišťovala (viz také bod 19 napadeného rozsudku). Navíc u starosty obce, jehož výslech stěžovatel také navrhl, sám stěžovatel uvedl, že ten si nemůže pamatovat všechny konkrétní vývozy.

[22] NSS také zdůrazňuje, že stěžovatel byl postižen za samotné neoprávněné nakládání s povrchovými vodami. Množství vypouštěných odpadních vod pak bylo relevantní zejména z hlediska míry společenské nebezpečnosti, tedy závažnosti přestupku a v důsledku toho výše uložené pokuty. Se samotným naplněním skutkové podstaty pak souvisí jen nepřímo.

Provedení kontroly dne 12. 5. 2022

[23] Stěžovateli lze přisvědčit, že měl být o provádění kontroly předem vyrozuměn, i když jej inspekce koncipovala jako místní šetření. Ovšem jak upozornil i městský soud, stěžovatel se tohoto šetření fakticky účastnil. Z tohoto důvodu je i nepřipadný stěžovatelův odkaz na rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2006, čj. 2 As 71/2005-134, č. 1067/2007 Sb. NSS. Jestliže byl stěžovatel šetření přítomen, nemohlo být do jeho procesních práv zasaženo do

té míry, že by to způsobilo nezákonnost rozhodnutí inspekce (byť je třeba na inspekci důrazně apelovat, aby se takových postupů v budoucnu vyvarovala).

[24] NSS souhlasí s městským soudem i v tom, že odebraný vzorek (resp. z něj zjištěná míra znečištění) nebyl stěžovateli kladen k tíži (byť stěžovatel namítá, že o odebrání vzorku nevěděl a nemohl se tak k němu vyjádřit, je třeba zdůraznit, že stěžovatel nebyl postižen s ohledem na zjištěné hodnoty, nýbrž „jen“ za samotné vypouštění odpadních vod do vod povrchových bez povolení). NSS tak konstatuje, že bylo zjištěno, jakým způsobem se odpadní vody vypouštějí – tuto skutečnost ale zjistila inspekce i z dřívějšího ohledání na místě, u kterého byl stěžovatel přítomen.

Provedení listinného důkazu bez nařízení jednání

[25] Pouhý odkaz v odůvodnění napadeného rozsudku na stěžovatelem předložené daňové přiznání nemá NSS za provedení listinného důkazu, a to zejména z toho důvodu, že městský soud z předloženého daňového přiznání nevyvozoval žádný závěr. Městský soud pouze obecně konstatoval, že z hospodářských výsledků předchozích let nelze učinit závěr o likvidační povaze uložené pokuty a také to, že daňová přiznání uceleně nevypovídají o majetkových poměrech stěžovatele.

[26] Ani tuto námitku tak NSS neshledal důvodnou.

Odpovědnost stěžovatele za přestupek

[27] Stěžovatel namítá, že není vlastníkem jímky a ani jejím provozovatelem, a tedy neodpovídá za přestupek.

[28] NSS uvádí, že správní orgány ani městský soud nepochybily, když vyvodily odpovědnost stěžovatele za přestupek dle § 125a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Skutečností, že je stěžovatelem producentem odpadních vod a že mu jejich vypouštění nebylo povoleno, se soud zabýval již výše. NSS dodává, že při provedených kontrolách bylo zjištěno, že neexistuje žádná smlouva o vypouštění odpadních vod, tedy je nabíledni, že stěžovatel musí sám někam vypouštět odpadní vody, aniž by se staral kam.

[29] Nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že by inspekce nehledala „nejtěsnější vztah“ k zařízení, z něhož jsou odpadní vody vypouštěny (viz dodatek ke kontrole, č. l. 8 spisu inspekce), proto byli potrestáni všichni, kdo do septiku odpadní vody vypouští. NSS proto nemá za to, že by se městský soud nebo správní orgány jakkoliv odchýlily od rozsudku čj. 7 As 110/2011-59.

Nepřiměřenost a likvidační povaha uložené pokuty

[30] NSS se ztotožňuje s hodnocením závažnosti přestupku, ostatně městský soud se s touto námitkou detailně vypořádal v bodech 23 až 26 napadeného rozsudku. NSS jen dodává k námitce stěžovatele, podle níž nebyla nikdy měřena jakost vody ve Vydrším potoce,

pokračování

že následek, který je stěžovateli kladen k tíži, je ohrožení prostředí povrchových vod, nikoliv jejich znečištění.

[31] NSS dále nesouhlasí s tím, že správní orgány dostatečně nezkoumaly stěžovatelovy osobní a majetkové poměry, a tak mu uložily pokutu v likvidační výši. Správní orgány sice při ukládání pokuty zjišťují osobní a majetkové poměry pachatele přestupku, jejich pravomoci jsou však omezené. Záleží především na účastníku řízení, zda projeví zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, a své poměry uvede a doloží. Pokud to účastník řízení neudělá, může správní orgán vyjít jen z údajů, které vyplynuly z průběhu správního řízení nebo které lze zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení, například informace z veřejně přístupných registrů, jako je katastr nemovitostí nebo obchodní rejstřík (viz shora zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 1 As 9/2008-133, body 37 a 38).

[32] Jak vhodně konstatoval městský soud, samotná daňová přiznání k prokázání majetkových poměrů stěžovatele nestačí.

[33] Je-li uložená pokuta citelnější, lze její dopady zpravidla zmírnit rozložením úhrady ve splátkách, což stěžovateli umožněno bylo. Zároveň lze v případě návrhu moderace pokuty dle § 78 odst. 2 s. ř. s., kterou uplatnil u městského soudu, odkázat na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2013, čj. 6 As 64/2013-66, podle jehož bodu 21 *„nelze zaměňovat pojmy ‚přiměřenost‘ a ‚likvidační charakter‘ sankce. Moderační právo soudu, jež je obecně vnímáno spíše jako výjimečný institut, má místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený. O zjevnou nepřiměřenost se s v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu jedná pouze tehdy, pokud má kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Afs 1/2012-36 ze dne 3. dubna 2012). Zároveň o zjevně nepřiměřenou výši sankce se nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2003 sp. zn. 6 A 96/2000, publ. Pod č. 225/2004 Sb. NSS).“* V tomto smyslu se k věci městský soud zcela přiléhavě vyjádřil v bodě 27 svého rozsudku. V dané souvislosti je také třeba vzít v potaz, že horní hranice pokuty byla u projednávaného přestupku dle § 125a odst. 3 vodního zákona v rozhodném období ve výši 5 000 000 Kč. Už z tohoto hlediska nelze u pokuty dosahující výše cca 5 % horní hranice postihu hovořit o „zjevné nepřiměřenosti“.

[34] NSS zároveň zdůrazňuje, že pokuta musí mít i odrazující účinek, což nižší pokuta u stěžovatele neměla (za stejný přestupek byl potrestán již v roce 2018). Z téhož důvodu zde nelze upustit od uložení pokuty. V tomto směru NSS odkazuje na § 125l odst. 1 vodního zákona, podle kterého inspekce nebo vodoprávní úřad *může upustit od uložení správního trestu také tehdy, jestliže pachatel přestupku přijme faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod, a uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.* Takové okolnosti zjevně nenastaly a zároveň od roku 2018 nedošlo k žádné faktické nápravě; tvrzená výstavba čističky odpadních vod není ani v realizační fázi.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] NSS tedy neshledal důvodnou žádnou kasační námitku, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

[36] O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu